

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 listopada 2023 r.

sprawy **P.B. i M.S.**

skazanych za czyny z art. 191 § 2 k.k., art. 189 § 3 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 22 grudnia 2022 roku, sygn. akt II AKa 200/22

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 28 lutego 2022 r., sygn. akt III K 61/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zwolnić skazanych P.B. i M.S. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D.S., Kancelaria Adwokacka w Ł., kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100 groszy), w tym 23% VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu P.B. w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

(kf)

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 lutego 2022 r., sygn. akt III K 61/21, uznano P.B. za winnego zarzucanych mu czynów: z art. 191 § 2 k.k., art. 189 § 3 k.k. i art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono karę 5 lat pozbawienia wolności, z art. 178a § 4 k.k., za który wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz dwóch czynów z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu kary po 3 miesiące pozbawienia wolności. Orzeczone kary jednostkowe objęto węzłem kary łącznej w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, ponadto orzeczono względem oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, obowiązek zwrotu prawa jazdy, świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 zł, zadośćuczynienie (solidarne) na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 30.000 zł, a ponadto zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności P.B. na poczet orzeczonej kary. M.S. uznano zaś za winnego czynu z art. 191 § 2 k.k., art. 189 § 3 k.k. i art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zasądzono zadośćuczynienie (solidarne) na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 30.000 zł, a ponadto zaliczono okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych, w tym obrońcy P.B. i obrońcy M.S., wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKA 200/22, zmieniono zaskarżony wyrok tylko w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie o obowiązku zwrotu prawa jazdy przez P.B., w pozostałym zaś zakresie utrzymano wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wnieśli obrońcy skazanych P.B. i M.S.

Obrońca skazanego P.B., zaskarżając orzeczenie Sądu odwoławczego w całości, zarzucił:

„1) rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.

a) art. 189 § 3 kk poprzez błędną wykładnię znamienia czynu zabronionego „szczególne udręczenie” poprzez uznanie, że doszło do pozbawienia wolności pokrzywdzonego ze

szczególnym udręceniem, podczas gdy materiał dowodowy nie wskazuje na zaistnienie takich znamion;

b) art. 189 § 3 kk poprzez uznanie, że skazany dopuścił się czynu stypizowanego w tym przepisie, podczas gdy samo pozbawienie wolności nie wiązało się ze szczególnym udręceniem a przyjęty opis czynu wyczerpuje znamiona czynu współukaranego stypizowanego w art. 191 § 2 kk, co za tym idzie, pominięcia przez Sąd, że art. 189 kk pozostaje w rzeczywistym właściwym zbiegu z art. 191 § 2 kk, ponieważ zaistnienie pozbawienia wolności było elementem koniecznym dla dokonania tego przestępstwa;

2) rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającą na nieujawnieniu w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, tj. poprzestaniu na przyjęciu ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji w sytuacji, gdy Sąd ten nie dążył rzetelnie do wyjaśnienia prawdziwych okoliczności sprawy, polegającego na nieprzeprowadzeniu dowodu z badania zabezpieczonych śladów na ubraniach i przedmiotach zabezpieczonych przy skazanych, a także wadliwie przyjął, że nie ma możliwości dokonania istotnych ustaleń dla oceny czynu oskarżonego ustaleń z uwagi na niemożność przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka wyciągania pojazdu, którym poruszali się skazani i pokrzywdzony, mimo tego, że okoliczności te mogły zostać ustalone poprzez realizację wniosków dowodowych składanych przez obronę w toku postępowania, albowiem istniały możliwości ustalenia tych faktów poprzez podjęcie działań mających na celu ustalenie jego miejsca zamieszkania i danych personalnych, w oparciu o opis miejsca postoju podawany przez skazanych w czasie pierwszej rozprawy w dniu 13 września 2021 roku przed Sądem I instancji;

b) art. 193 § 1 kpk, polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa mającego wydać opinię co do prawdomówności i skłonności do konfabulacji pokrzywdzonych a także innych okoliczności, wskazanych w piśmie z dnia 22 września 2021 roku, w sytuacji, gdy stwierdzenie kluczowych dla odpowiedzialności karnej oskarżonego okoliczności wymagało wiadomości specjalnych;

c) art. 193 § 1 kpk, polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ekspertyzy śladów biologicznych mającego wydać opinię co do czy na odzieży oskarżonego i kastecie występują ślady krwi, a jeśli tak czy ślady te należą do K.K. lub J.D., w sytuacji, gdy stwierdzenie kluczowych dla odpowiedzialności karnej oskarżonego okoliczności wymagało wiadomości specjalnych;

d) art. 4 i 7 § 1 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do odmowy uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego P.B., zeznań świadka M.R. oraz do uznania za wiarygodne wyjaśnień pokrzywdzonego K.K. oraz zeznań świadków J.D., D.K.;

e) art. 396a § 4 kpk poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie niekorzystnych dla oskarżonego skutków nieprzeprowadzenia przez oskarżyciela publicznego dowodu z badania zabezpieczonych śladów na ubraniach i przedmiotach zabezpieczonych przy skazanych, podczas gdy konsekwencją braku przeprowadzenia dowodu winno być rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na korzyść skazanego;

3) rażąco niewspółmierność kary i środków karnych, polegającą na:

a) wymierzeniu oskarżonemu kary 5 lat pozbawienia wolności, stanowiącej najwyższy możliwy wymiar kary, za czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 191 § 2 kk, 189 § 3 kk a więc karę identyczną w swojej surowości co orzeczoną wobec innego z skazanych — S.K., którego odpowiedzialność karna była zaostrzoną poprzez przyjęcie działania w ramach recydywy opisanej w art. 64 § 1 kk, w sytuacji gdy dla zrealizowania celów procesu konieczne powinno być rozróżnienie kar dla poszczególnych skazanych i wymierzenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze;

b) orzeczenie wobec oskarżonego środka kompensacyjnego w wysokości 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jako dodatkowej dolegliwości obok wymierzonej kary i orzeczonego środka karnego, w sytuacji gdy dla zrealizowania celów procesu, przy uwzględnieniu orzeczonych kar i środków karnych oraz braku poważnych uszkodzeń ciała u pokrzywdzonego, który nie wnosił o zasądzenie na jego

rzecz zadośćuczynienia wskazują, że nie ma potrzeby stosowania tego rozwiązania, a jeśli już Sąd uznał za pożądane przyznanie pokrzywdzonemu zadośćuczynienia, to winno ono być zasądzone w znacznie niższej kwocie, uwzględniając całokształt sprawy”.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia, tj. wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Trybunalskim jako Sądowi I Instancji. Ponadto, w zakresie kosztów postępowania kasacyjnego wniósł o nieobciążanie nimi skazanego, a także przyznanie obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu według norm prawem przepisanych, oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części.

Obrońca skazanego M.S., zaskarżając orzeczenie Sądu odwoławczego w całości, zarzucił:

„I. rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 4 i 7 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez

i. dokonanie dowolnej, apriorycznej, uchybiającej zasadzie obiektywizmu oceny oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, skutkującej odebraniem przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom Oskarżonego, podczas gdy były one spójne, logiczne i konsekwentne, oraz jednoczesnym przydaniem przymiotu wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych, podczas gdy były one owych cech pozbawione;

ii. pominięcie dowodu z nagrania rozmowy świadka J.D. z żoną Oskarżonego, podczas gdy stanowiło ono dowód istotny dla rozstrzygnięcia sprawy i winien skutkować odebraniem przymiotu wiarygodności zeznaniom świadka:

2. art. 396a §4 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie niekorzystnych dla Oskarżonego skutków nieprzeprowadzenia przez oskarżyciela publicznego dowodów z

badania zabezpieczonych śladów na ubraniach i przedmiotach zabezpieczonych przy oskarżonych, w tym m.in. skrzynce z narzędziami, szczypcach i scyzoryku, oraz nieujawnienia personaliów i nieprzesłuchania świadka zdarzenia, najprawdopodobniej okolicznego mieszkańca, podczas gdy konsekwencją braku przeprowadzenia tychże dowodów winno być rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na korzyść Oskarżonego:

II. rażące błędy w ustaleniach faktycznych polegające na przyjęciu, że:

1. pokrzywdzony mógł zostać pozbawiony wolności, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie wy kazał, by stawiał on opór, bądź wzywał pomoc;
2. obrażenia pokrzywdzonego powstały wskutek oddziaływania na jego ciało przez użycie przemocy fizycznej, podczas gdy opinia biegłych nie wykluczyła również innych okoliczności, w jakich mogło dojść do owych obrażeń, z uwagi zaś na miejsce zdarzenia mogły one powstać m.in. wskutek oddziaływania mijanych przez niego drzew/ krzaków;

III. rażącą niewspółmierność nie tylko kary, ale i środków karnych, polegającą na orzeczeniu wobec Oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy oraz środka kompensacyjnego w wysokości 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jako dodatkowej dolegliwości obok wymierzonej kary, podczas gdy dla zrealizowania celów postępowania,

1. wystarczające było orzeczenie kary w niższym wymiarze, zaproponowany winien zaś być traktowany w kategoriach rażąco niewspółmiernego;
2. przy uwzględnieniu orzeczonych kar i środków karnych oraz braku poważnych uszkodzeń ciała u pokrzywdzonego, który nie wnosił o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia nie ma potrzeby stosowania tego rozwiązania, a jeśli już Sąd uznał za pożądane przyznanie pokrzywdzonemu zadośćuczynienia, to winno ono być zasądzone w znacznie niższej kwocie, uwzględniając całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy;

z ostrożności procesowej, w wypadku uznania słuszności poczynionych ustaleń faktycznych

IV. rażąco naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 189 §3 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, skutkującą uznaniem, iż Oskarżony pozbawił pokrzywdzonego wolności oraz że łączyło się to ze szczególnym udręczeniem, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie zezwalał na uznanie, iż to Oskarżony dokonał pozbawienia wolności oraz że owe pozbawienie wolności wiązało się ze szczególnym udręczeniem; w każdym zaś wypadku

V. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie innym niż kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 11 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy art. 189 § 3 k.k. pozostaje. jako czyn współukarany. w rzeczywistym właściwym zbiegu z art. 191 §2 k.k., ponieważ zaistnienie pozbawienia wolności było elementem koniecznym dla dokonania tego przestępstwa.”

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie w całości skarżonego orzeczenia, tj. wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Trybunalskim jako Sądowi I instancji;

a w razie nieuwzględnienia powyższego wniosku uchylenie w całości skarżonego orzeczenia, tj. wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi, jako Sądowi II. Instancji; ewentualnie, w wypadku uznania, że poczynione ustalenia faktyczne były prawidłowe, zaś na uwagę zasługują wyłącznie zarzuty obrazy prawa materialnego o zmianę kwalifikacji karnoprawnej zarzucanego skazanemu czynu poprzez uznanie, iż skazany nie działał ze szczególnym udręczeniem, przez co swoim zachowaniem wyczerpał on co najwyżej dyspozycję art. 189 §1 k.k.. nie zaś art. 189 §3 k.k. i za to wymierzenie skazanemu kary w dolnych granicach jej ustawowego zagrożenia, z pominięciem w tym zakresie sztywnego wymiaru kary zaproponowanego przez poprzedniego obrońcę.

W odpowiedziach na kasacje, Prokurator Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wniósł o oddalenie każdej z nich jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanych P.B. i M.S. okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym ich oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. To na wnoszącym kasację spoczywa obowiązek wskazania uchybienia oraz wykazania, że miało ono charakter „rażący”. Z kolei o „rażącym” naruszeniu prawa można mówić tylko wtedy, gdy obraza ma charakter wyraźny, niewątpliwy, dający się łatwo stwierdzić; jak również, gdy ciężar gatunkowy zaistniałego uchybienia ma charakter istotny. O istotnym zaś wpływie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia można mówić jedynie wtedy, gdy możliwe jest wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 marca 2003 r., IV KKN 332/00). Tymczasem kasacje wniesione w przedmiotowej sprawie takich rażących i istotnych uchybień po stronie Sądu odwoławczego nie wykazały.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kasacji obrońcy P.B., podkreślenia wymaga, że wszystkie ujęte w niej zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne. Kasacja stanowi polemikę z prawomocnym rozstrzygnięciem skazującym P.B. i powielenie treści apelacji. Już w zakresie zarzutu pierwszego tego środka zaskarżenia (1a i 1b) obrona powtarza argument podnoszony w toku postępowania rozpoznawczego. Tymczasem Sądy obu instancji odniosły się szczegółowo do kwalifikacji prawnej czynu z art. 189 § 3 k.k. i kwestionowanej okoliczności „szczególnego udręczenia”. Sądy nie dopuściły się błędnej wykładni przepisu w kontekście tego znamienia. Sąd II instancji szczegółowo i rzetelnie odniósł się do powyższej kwestii na s. 12-13 uzasadnienia oraz s. 15-16 uzasadnienia. Rozważył również zarzut odnoszący się do ewentualnej kwestii zakwalifikowania czynu wyłącznie z art. 191 § 2 k.k., trafnie uznając, że nie oddałoby to pełnej zawartości prawnokarnej zachowania sprawcy (s. 15 uzasadnienia).

Kolejny, drugi zarzut kasacji, w którym obrońca pod lit. a) zarzuca naruszenie art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. także stanowi powielenie zarzutu apelacji (sformułowanego tam jako naruszenie art. 396a § 4 k.p.k.), który został rozważony.

Za nieprawidłowe uznać przy tym należy zarzucanie Sądowi odwoławczemu naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. w sytuacji, gdy Sąd ten nie prowadził własnego postępowania dowodowego. Sąd II instancji odniósł się do podnoszonych przez obronę braków postępowania przygotowawczego, w tym dowodu z badania śladów krwi, uznając, że wystarczające do przypisania sprawstwa obu oskarżonym były inne dowody (k. 17 uzasadnienia). Sformułowane zaś w ramach tego samego zarzutu pod literami b) i c) uwagi z zakresu art. 193 k.p.k. dotyczące zaniechania przeprowadzenia dowodów z opinii biegłego psychologa na okoliczność prawdomówności pokrzywdzonych i ekspertyzy śladów biologicznych z krwi również nie znajdują uzasadnienia w okolicznościach przedmiotowej sprawy. Skarżący nie wykazał, że dopuszczenie wskazanych dowodów (jak się wydaje – z urzędu) mogłoby zmienić sytuację procesową P.B., skoro Sąd odwoławczy uznał te przeprowadzone w sprawie za wystarczające do przypisania sprawstwa obu skazanym. Pod literą d) obrońca sformułował zarzut ze sfery oceny dowodów, choć jak już wyżej wskazano Sąd II instancji nie prowadził własnego postępowania dowodowego. Do kwestionowanych zaś przez obrońcę dowodów z depozycji oskarżonych, pokrzywdzonego K.K. oraz zeznań świadków J.D. oraz M.R. Sąd II instancji odniósł się na s. 5 i 17-19 uzasadnienia, a do D.K. także na s. 20. Sformułowany pod literą e) zarzut również okazał się nieskuteczny. Sąd bowiem nie mógł zastosować art. 396a § 4 k.p.k., skoro w myśl § 1 tego przepisu nie zwrócił sprawy oskarżycielowi publicznemu. Sąd II instancji odniósł się natomiast do sformułowanego w tożsamy sposób zarzutu apelacyjnego w tym zakresie i braków postępowania przygotowawczego na s. 17 uzasadnienia.

Również ostatni, trzeci zarzut apelacji, dotyczący rażącej – zdaniem obrony – niewspółmierności kary wymierzonej skazanemu stanowi powtórzenie treści apelacji. P.B. wymierzono karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za cztery czyny. Biorąc pod uwagę ustalone okoliczności tych czynów i ich zagrożenie ustawowe, zwłaszcza za czyn z art. 189 § 3 k.k., kara ta nie jawi się jako rażąco niewspółmierna. Zadośćuczynienie w kwocie 30.000 zł o charakterze solidarnym również nie nosi takich cech. Sąd odwoławczy odniósł się do powyższego zagadnienia na s. 21-22 uzasadnienia, uznając P.B. za osobę najbardziej agresywną przy zdarzeniu. Ponadto, był on już osobą uprzednio karaną. Wskazać

wreszcie trzeba, że niewspółmierność kary nie może stanowić samoistnego zarzutu kasacyjnego, nie jest bowiem, poza wyjątkiem z art. 523 § 1a k.p.k. zadaniem postępowania kasacyjnego samoistna ocena wymiaru kary.

Również kasacja obrońcy M.S. okazała się oczywiście bezzasadna, powielono w niej bowiem w znacznej mierze zarzuty apelacyjne, do których Sąd odwoławczy się rzetelnie ustosunkował.

Zauważenia wymaga, że w pierwszym zarzucie (1.i. i 1.ii.) tej kasacji obrona zarzuca naruszenie przepisów ze sfery oceny dowodów, choć Sąd II instancji nie prowadził własnego postępowania dowodowego. Skarżący kwestionuje ocenę wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonej oraz pominięcie dowodu z nagrania rozmowy świadka J.D. z żoną oskarżonego, jednak przypomnieć w tym miejscu należy, że postępowanie kasacyjne nie służy trzeciej kontroli instancyjnej. Do kwestionowanych dowodów Sąd II instancji odniósł się, rozpoznając apelacje złożone przez obrońców w tej sprawie. Ponadto, Sąd nie mógł zastosować art. 396a § 4 k.p.k., skoro w myśl § 1 tego przepisu nie zwrócił sprawy oskarżycielowi publicznemu. Sąd II instancji szczegółowo odniósł się do powyższej kwestii przy okazji analizowania apelacji P.B. (s. 17 uzasadnienia).

W drugim zarzucie (II.1. i II.2.) kasacji obrońca zarzucił rażące błędy w ustaleniach faktycznych, podczas gdy w postępowaniu kasacyjnym nie można formułować tego rodzaju zarzutu, zwłaszcza gdy Sąd odwoławczy takich ustaleń nie czyni, tylko opiera się - jak w przedmiotowej sprawie - na ustaleniach Sądu I instancji. Obrońca podważa przyjęcie faktu pozbawienia wolności pokrzywdzonego i doznanie przez niego obrażeń ciała wskutek przemocy ze strony skazanego M.S., polemizując z oceną dowodów w sprawie, w tym z opinią biegłego, która nie wykluczyła użycia przemocy (ustalonej ponadto na podstawie innych dowodów).

Odnosząc się do zarzutu trzeciego (III.1. i III.2.) kasacji zarzucającego rażąco niewspółmierność kary, zauważenia wymaga, że M.S. wymierzono karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę ustalone okoliczności czynu i zagrożenie ustawowe za czyn z art. 189 § 3 k.k., kara ta nie jawi się jako rażąco niewspółmierna. Ponadto, skazany był już osobą uprzednio karaną. Zadośćuczynienie w kwocie 30.000 zł o

charakterze solidarnym również nie nosi takich cech. Zarzut ten stanowi powtórzenie zarzutu apelacji, do którego Sąd odwoławczy odniósł się rzetelnie na s. 14 uzasadnienia.

Również czwarty zarzut analizowanej kasacji wskazujący na naruszenie prawa materialnego okazał się oczywiście bezzasadny. Jak już wyżej wspomniano, Sądy obu instancji odniosły się szczegółowo do kwalifikacji prawnej czynu z art. 189 § 3 k.k. i kwestionowanej okoliczności „szczególnego udręczenia”. Sądy nie dopuściły się błędnej wykładni przepisu w kontekście tego znamienia. Do kwestii kwalifikacji prawnej czynu poruszanej w apelacji obrońcy M.S. w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, Sąd odwoławczy odniósł się trafnie na s. 12-13 uzasadnienia oraz 23 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Ostatni, piąty zarzut tej kasacji, jest niezrozumiały. Obrońca kwestionuje niezastosowanie art. 11 § 2 k.k., mimo że przepis ten został zastosowany w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu M.S. Sąd odwoławczy odniósł się przy tym do ewentualnej kwestii zakwalifikowania czynu wyłącznie z art. 191 § 2 k.k., trafnie uznając, że nie oddałoby to pełnej zawartości prawnokarnej zachowania sprawcy (s. 15 uzasadnienia).

Z powyższych względów, nie dopatrując się w tej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazu prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu obu kasacji obrońców skazanych, jako oczywiście bezzasadnych.

Dostrzegając zwolnienie skazanych z kosztów postępowania rozpoznawczego przed Sądami I i II instancji, ich sytuację materialną i prawomocne orzeczenie kar izolacyjnych, Sąd Najwyższy postanowił zwolnić P.B. i M.S. także z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Uznając za zasadny wniosek wyznaczonego z urzędu obrońcy P.B. o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji według norm przepisanych, Sąd Najwyższy na podstawie § 17 ust. 3 pkt 2 i § 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.) zasądził od Skarbu Państwa na

rzecz adw. D.S. wynagrodzenie odpowiadające nakładowi jego pracy w kwocie 885,60 zł, w której zawarto podatek od towarów i usług.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

(kf)

[ał]